

FOAIE PAROHIALĂ

IULIE 2023

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Gânduri spirituale

**Să ne
lăsăm găsiți
de Dumnezeu**

Lucrurile invizibile sunt cele mai profunde și importante sau „**Esențialul este invizibil pentru ochi și nu poate fi văzut decât cu inima**”, dacă vrem să preluăm o frază celebră a Micului Prinț, personaj căruia i-a dat viață Antoine de Saint Exupery, frază pe care o folosește și mama Fericitului Carlo Acutis atunci când explică motivul care a determinat-o să scrie o carte despre viața fiului său, aceasta fiind dorința de „a ajuta numeroase persoane care cer mijlocire lui să-l cunoască și să-l iubească”.

În lumea noastră și în jurul nostru, există atâtea lucruri pe care nu le vedem, dar care sunt esențiale. Nu vedem rațiunea noastră, totuși avem rațiune; nu

vedem inteligența noastră, dar o avem; nu vedem sufletul nostru, și totuși există și vedem efectele sale, pentru că putem vorbi, putem gândi, putem decide etc. Nu vedem curentul electric, dar vedem că există, vedem luminile. Tocmai lucrurile mai profunde, care susțin realmente viața și lumea, nu le vedem, dar putem vedea și simți efectele lor.

Tot așa este și cu Cristos, cu credința în El: nu-l vedem cu ochii noștri, cu ochii trupului, dar vedem că acolo unde este Cristos, oamenii se schimbă, devin mai buni, mai luminoși, mai iubitori și mai iertători. Se creează o capacitate mai mare de pace, de reconciliere. Nu-l vedem

pe Domnul însuși, dar vedem efectele prezenței sale și înțelegem că Isus este prezent.

**Dumnezeu are legătură cu viața mea!
Cristos s-a întrupat și a venit pe
pământ pentru mine, pentru fiecare
dintre noi!**

Marea provocare a timpului nostru este secularismul – modul de a trăi și de a prezenta lumea, ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Secularismul vrea să-l reducă pe Dumnezeu la ceva privat, la un sentiment, ca și cum el nu ar fi o realitate obiectivă și, astfel, fiecare își formează proiectul său de viață. Această viziune, ca și cum ar fi științifică, acceptă ca valabil numai ceea ce este verificabil prin experiență. O astfel de viziune face ca fiecare să-și formeze proiectul său și la sfârșit fiecare se află împotriva celui alt.

Misiunea noastră este ca să-l facem din nou prezent pe Dumnezeu în societățile noastre. Aceasta este prima necesitate: ca Dumnezeu să fie prezent din nou în viața noastră, Cristos să fie din nou prezent în casele noastre, în familiile noastre, așa cum era prezent în casa din Betania, în familia lui Lazar, a Martei și a Mariei; să nu trăim ca și cum am fi autonomi, autorizați să inventăm ce sunt libertatea și viața.

Trebuie să ne dăm seama și să recunoaștem că suntem creaturi, să constatăm, să recunoaștem și să credem că există un Dumnezeu care ne-a creat și că a face voința sa nu este o dependență, ci un dar de iubire, care ne face să trăim cu adevărat.

Sfântul Irineu spunea încă din secolul al II-lea că **Dumnezeu l-a creat pe om pentru a avea unde să-și reverse darurile, binefacerile și binecuvântările sale.**

Așadar, **primul punct pe care trebuie să-l urmărească omul este să-l cunoască pe Dumnezeu, să-l cunoască tot mai mult, să recunoască că Dumnezeu există în viața sa, că are o legătură cu Dumnezeu.** Pentru aceasta, trebuie să stăm mult împreună cu Domnul, în rugăciune, în intimitate cu El, ca într-o relație de prietenie; doar așa îl putem cunoaște tot mai mult și îl putem iubi tot mai mult.

Al doilea punct este a-l recunoaște pe Dumnezeu care ne-a arătat chipul său în Isus Cristos, care a suferit pentru noi, care ne-a iubit până la moarte și astfel a învins ura, a învins violența.

Trebuie să-l facem prezent, înainte de toate, în „propria” noastră viață, pe Dumnezeu cel viu, pe Dumnezeu care nu este un necunoscut, un Dumnezeu inventat, un Dumnezeu care este numai gândit, ci un Dumnezeu care s-a arătat pe sine însuși și chipul său.

Apoi, **nu putem să fim singuri în construirea acestei vieți corecte și drepte,** ci trebuie să mergem în com

pania prietenilor corecți și drepti, a colegilor cu care putem trăi experiența că Dumnezeu există și că este frumos să mergem cu Dumnezeu. Trebuie să vrem să mergem cu Dumnezeu, dar și să-l cunoaștem pe Dumnezeu: „**Când iubim mult o persoană dorim să știm tot ce este în legătură cu ea. O problemă de meditat: simți tu nevoia să-l cunoști pe Cristos? Căci...într-atât îl iubești**” (Sf. Josemaria Escriva).

Să mergem în marea companie a Bisericii, care ne prezintă de-a lungul secolelor prezența Dumnezeului care vorbește, care acționează, care ne însoțește mereu.

Dumnezeu este iubire, nu rațiune matematică

Dumnezeu - ori este, ori nu este. Există numai două posibilități. **Ori se recunoaște prioritatea rațiunii, a Rațiunii creatoare, care este Dumne-**

zeu Creatorul, ori se susține prioritatea iraționalului, pentru care tot ceea ce funcționează pe pământul nostru și în viața noastră ar fi numai ocazional, un produs irațional, rațiunea ar fi un produs al iraționalității.

Marea opțiune a creștinismului este aceea pentru raționalitate și pentru prioritatea rațiunii. Aceasta este o opțiune foarte bună, care ne demonstrează că în spatele a toate există o mare Inteligență, căreia ne putem încredința.

Astăzi, adevărata problemă împotriva credinței este răul din lume: cum este răul compatibil cu această raționalitate a Creatorului. Aici avem nevoie realmente de Dumnezeu care s-a făcut trup și care ne arată cum El nu este numai o rațiune matematică, ci că această rațiune este și Iubire. Aici aș aminti cuvintele lui Isus adresate unui învățător al Legii, Nicodim: „Într-adevăr, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în

el să nu piară, ci a să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

În lipsa lui Dumnezeu, există întrebarea cu privire la El

Un dumnezeu doar gândit și inventat nu este un Dumnezeu. Dacă El nu se arată, noi nu ajungem până la El. „Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Fiul unic al lui Dumnezeu, cel care este spre pieptul Tatălui, el l-a revelat” (Ioan 1,18). **Este mereu nevoie de umilința rațiunii pentru a-l putea primi pe Dumnezeu. Este nevoie de umilința omului care răspunde la umilința lui Dumnezeu.**

Vestea cea bună nu constă într-o gândire, ci într-un fapt: Dumnezeu s-a arătat, s-a făcut trup: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi” (Ioan 1,14).

Dacă el nu se arată, noi nu ajungem până la El. Situația de astăzi se aseamănă cumva cu cea a Sfântului Paul, când a mers să predice la Atena. Orașele noastre nu mai sunt pline cu altare și imagini ale divinităților multiple. Pentru mulți, Dumnezeu a devenit marele Necunoscut. Dar așa cum atunci, în spa-

tele numeroaselor imagini ale zeilor era ascunsă și prezentă întrebarea cu privire la Dumnezeu necunoscut, tot așa, actuala lipsă a lui Dumnezeu este chinuită în mod tacit de întrebarea care se referă la El.

Și acest lucru se întâmplă pentru că „năzuința spre Dumnezeu este înscrisă în inima omului, căci omul este creat de Dumnezeu și pentru Dumnezeu; Dumnezeu nu încetează să-l atragă pe om spre sine și numai în Dumnezeu va găsi omul adevărul și fericirea pe care nu încetează să le caute.

Temeiul cel mai profund al demnității umane rezidă în chemarea omului la comuniune cu Dumnezeu. Încă de la nașterea sa, omul este invitat la dialog cu Dumnezeu. Căci el nu există decât pentru că, fiind creat de Dumnezeu din iubire, este susținut neîncetat de El, din iubire; nici nu trăiește pe deplin după adevăr, dacă nu recunoaște în mod liber această iubire și nu se încredințează Creatorului său”. (Catehismul Bisericii Catolice, nr. 27).

(Cateheză inspirată din cartea *Dumnezeu este mereu nou*, scrisă de Papa Benedict al XVI-lea)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Creștinismul nu este o religie a fricii, ci a încrederii și a iubirii față de Tatăl care ne iubește. Să învățăm să gustăm în rugăciunea noastră frumusețea de a fi prieteni, ba chiar fii ai lui Dumnezeu, de a putea să-l invocăm cu abandonarea și încrederea pe care o are un copil față de părinții care-l iubesc. Să deschidem rugăciunea noastră la acțiunea Duhului Sfânt pentru ca în noi să strige lui Dumnezeu „Abba, Tată!” și pentru ca rugăciunea noastră să schimbe, să convertească în mod constant gândirea noastră, acțiunea noastră pentru a o face tot mai conformă cu aceea a Fiului Unul Născut, Isus Cristos.

Papa Benedict al XVI-lea